

[Christoffersen.]

vil have på hele bevægeligheden på arbejdsmarkedet. Vi har jo en del steder i landet den situation, at folk af forskellige grunde flytter væk, og de steder i landet ved vi jo det i en del tilfælde vil kunne være sælgerne, der betaler afgiften. Derefter flytter de til de andre dele af landet, hvor der er en kraftig udvikling i gang, og hvor efterspørgslen efter fast ejendom er stor. Her er det — og det er jeg ganske enig med finansministeren i — naturligvis køberne, der kommer til at betale afgiften. Derved får vi altså den virkning frem, som jeg nævnte i mit første indlæg, og som en række medlemmer har nævnt her fra denne talerstol i dag: at afgiften i realiteten kommer til at virke stærkt hæmmende på folks mulighed for at flytte fra sted til sted.

Vel, det er en arbejdsmarkedspolitisk betragtning, som jeg her fremfører, men den synes jeg dog også burde interessere hr. Svend Jakobsen og hans parti. Hvis der er noget, som vi ikke har brug for i den nuværende situation, så er det, at man gennem afgiftssystemer ligesom forhindrer folk i at flytte. Jeg tror, at det også ud fra en sådan betragtning ville være nyttigt, hvis socialdemokratiet tog sit standpunkt op til overvejelse en gang til.

Gudme (RV):

Både hr. Glistrups første og andet indlæg godtgjorde, at så længe vi har ham i huset her, har vi en stadig kilde til frydefuld forundring.

For det første er jeg helt uforstående over for, at når man kan beskrive en afgift som hæslig og urimelig, kan det i sig selv ikke være begrundelse nok for at ophæve den. Jeg synes dog, det måtte være et naturligt ræsonnement at sige, at en af de seneste hæslige og urimelige afgifter, vi har fået pålagt, ville det være den rigtige faktorerens orden først og fremmest at ophæve. At man altså gør det på den måde, at de byrder, vi sidst har fået lagt oven på os, starter vi med at få fjernet.

Men så var der det næste, og det var egentlig det, der i endnu højere grad gav anledning til forundring. Det var, at hr. Glistrup syntes at blive fanget af sit eget tankespind, idet han under udtryk for, hvilken splittelse, hvilken uoverensstemmelse der var inden for fremskridtspartiet, hvilke tanker der myldrede med hensyn til, hvordan man måske alligevel kunne gøre noget i denne sag, sagde, at der var mulighed for, at man kunne gøre det sådan, at man ikke krævede afgiften i det øjeblik, der blev handlet, men i stedet for lod den stå sådan, at den blev tinglyst som en prioritet på ejendommen.

Så vil jeg gerne spørge: er det ikke et kæmpestykke papirnusseri at sige, at 2½ pct. af salgssummen, som man altså ellers havde haft den mest aktuelle grund til at kræve, når der blev handlet, nu skal indefrys i ejendommen og senere være til besvær for den køber af ejendommen, der flytter ind i huset, og senere være til besvær i forbindelse med kommende pantsætninger, relaksationer, og hvad ved jeg? Jeg synes, hr. Glistrup her faktisk illustrerer, at når man netop skal gå ud på tankestigen, bevæger man sig videre ind i alle mulige former for forviklinger, et typisk eksempel på, at når man vil prøve på at lave et kompromis eller finde frem til noget nyt, så laver man yderligere et stykke fortvivlet lovgivning. Derfor tror jeg, vi i hvert fald skal prøve at forhindre det, hr. Glistrup her fremfører som et konstruktivt forslag.

I øvrigt sluttede hr. Glistrup jo med at sige, at han var modtagelig for fornuft, at han ville lytte; derfor håber jeg, at det under udvalgsarbejdet kan være muligt at tale så fornuftige ord til hr. Glistrup, at han vil lytte. Sådan som debatten har udviklet sig, synes noget at tyde på, at flertallet afhænger af, om hr. Glistrup vil tage imod fornuft og vil lytte.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg går ud fra, at jeg kan blive enig med hr. Svend Jakobsen om, at hvis det er et